

Sygn. akt III AUz 34/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący - SSA Alicja Sołowińska (ref.)

Sędziowie - SA Dorota Zarzecka

- SA Marek Szymanowski

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2019 r. w Białymstoku

sprawy z odwołania A. Ł.

przeciwko Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji

o wysokość świadczenia

w związku z zażaleniem wnioskodawcy A. Ł.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 marca 2019 r. sygn. akt V U 156/19

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uznać się niewłaściwym i skargę A. Ł. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 21 grudnia 2018 r. przekazać do rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w W. według właściwości.-

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku odrzucił odwołanie A. Ł. od decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 21 grudnia 2018 r. Wymienioną decyzją Minister odmówił wyłączenia stosowania wobec A. Ł. art. 15c, 22a i 24a ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno – Skarbowej i Służby Więziennej.

Odwołanie od powyższej decyzji, skierowane do Sądu Okręgowego w Białymstoku, złożył A. Ł.. Skarżący zarzucał naruszenie art. 8a ust.1 wyżej cytowanej ustawy poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i odmowę wyłączenia stosowania wobec odwołującego art. 15c, art.22a i art. 24a.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wnosił o odrzucenie odwołania podkreślając, iż zaskarżona decyzja nie jest decyzją emerytalną a Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji nie jest organem emerytalnym. Od decyzji wydanej w trybie ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego służy odwołanie (skarga) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. o czym wnioskodawca został pouczony.

Odrzucając odwołanie zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji stwierdził, że sąd ubezpieczeń społecznych rozpoznaje odwołanie funkcjonariuszy od decyzji organu emerytalnego jakim jest Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Zaskarżoną decyzję wydał natomiast Minister Spraw

Wewnętrznych i Administracji, a od jego decyzji służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. o czym skarżący został pouczony.

Z powodu niedopuszczalności drogi sądowej przed sądem powszechnym odwołanie na mocy art. 199 pkt 1 kpc podlegało odrzuceniu.

Zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z 5 marca 2019 r. złożył A. Ł.. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania tj. art. 199 § 1 pkt 1 kpc w zw. z art. 464 § 1 kpc w zw. z art. 1 kpc w zw. z art.2 § 1 kpc podlegające na odrzuceniu odwołania od decyzji MSWiA w sytuacji gdy sprawa dotyczy uprawnień emerytalno – rentowych i w związku z tym stanowi sprawę cywilną w rozumieniu art. 1 kpc i winna podlegać rozpoznaniu przez sąd powszechny tj. Sąd Okręgowy w Białymstoku. Gdyby nawet uznać, że sprawa nie jest sprawą cywilną to odwołanie nie powinno zostać odrzucone tylko przekazane organowi właściwemu zgodnie z art. 464⁴§ 1 kpc.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Białymstoku ewentualnie w razie uznania, że sprawa nie stanowi sprawy cywilnej, uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do rozpoznania właściwemu organowi oraz zasądzenie na rzecz odwołującego kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione w części dotyczącej zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 464 § 1 kpc.

Zgodnie z cytowanym przepisem odrzucenie pozwu (także odwołania które pełni rolę pozwu) nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ. W tym wypadku Sąd przekazał mu sprawę.

Podkreślić należy, iż decyzję z 21 grudnia 2018 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wydał na podstawie art.8a ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji..., który wszedł w życie 1 stycznia 2017 r. (ustawa z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy policji... Dz.U. z 30 grudnia 2016 r.). Przepis ten stanowi, że Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w drodze decyzji, w szczególności uzasadnionych przypadkach, może wyłączyć stosowanie art. 15c, art.22a i 24 a w stosunku do osób pełniących służbę, o której mowa w art. 13b ze względu na:

- 1) krótkotrwałą służbę przed 31 lipca 1990 r. oraz
- 2) rzetelne wykonywanie zadań i obowiązków po dniu 12 września 1989 r. w szczególności z narażeniem zdrowia i życia.

Pozytywna decyzja Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oznacza, że w indywidualnej sprawie w stosunku do konkretnej osoby nie stosuje się niekorzystnych przepisów wymienionych w art. 8a ustawy. W tym znaczeniu decyzja Ministra wydana w trybie art.8a ustawy ma wpływ na wysokość świadczenia ubezpieczonego, gdyż właściwy organ emerytalny nie ma podstaw do ustalania wysokości świadczenia z uwzględnieniem wyłączonych przepisów.

Nie oznacza to jednakże, iż sprawa z odwołania od decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji odmawiającej wyłączenia stosowania przepisów wymienionych w art.8a ustawy jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych do rozpoznania której właściwy jest sąd powszechny – sąd ubezpieczeń społecznych.

Zauważyć należy, że Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji jest naczelnym organem administracji publicznej a stosownie do art. 3§ 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r. poz.1369 ze zm.) kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg m.in. na decyzje administracyjne.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji w stosunku do skarżącego co do stosowania wobec niego przepisów, rozstrzygnął w drodze decyzji do czego uprawniał go przepis art.8a ustawy, działając w oparciu o przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

Zaskarżona decyzja zawiera przy tym pouczenie o możliwości odwołania się zgodnie z przepisem kpa.

Istotne jest też, że Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji nie jest stroną w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Stroną w takim postępowaniu jest między innymi organ rentowy (art.477¹¹ kpc) przez który rozumie się: jednostki organizacyjne ZUS, wojskowe organy emerytalne oraz organy emerytalne resortów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości, a także inne organy wojskowe i organy resortów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości właściwe do wydawania decyzji w sprawach o których mowa w § 2, a także Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (art. 476 § 4 kpc).

Przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych dotyczących: ubezpieczeń społecznych, emerytur i rent, innych świadczeń w sprawach należących do właściwości ZUS a także świadczeń odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub chorób pozostających w związku ze służbą wojskową albo w Policji (art. 476§ 2 kpc).

Organem emerytalnym właściwym dla resortu spraw wewnętrznych jest Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji i to ten organ jest stroną w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych. Z ustaleń Sądu Apelacyjnego wynika, że wymieniony wyżej organ emerytalny wydał w stosunku do A. Ł. w dniu 28 czerwca 2017 r. dwie decyzje ponownie ustalające wysokość przysługujących mu świadczeń i odwołania od tych decyzji są przedmiotem rozpoznania w sprawie V U 233/19 Sądu Okręgowego w Białymstoku.

Reasumując powyższe Sąd Apelacyjny jest zdania, że odwołanie od decyzji administracyjnej Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 21 grudnia 2018 r. jest skargą na tę decyzję do rozpoznania której właściwy jest Wojewódzki Sąd Administracyjny w W., a nie Sąd Okręgowy V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B..

W związku z tym Sąd I instancji prawidłowo uznał niedopuszczalność drogi sądowej pod sądem powszechnym, błędnie jednakże nie zastosował art. 464 § 1 kpc.

Z wyżej wskazanych przyczyn na mocy art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w postanowieniu.-